
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ÉRTÜNK IS!

Kolossé 4,2-4

2017. DECEMBER 10.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 114. zsoltár

Imádkozunk: Ébresztgesd és erősítsd hitünket, mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által! Ébresztgess bennünket Jézus Krisztus nagy titkára, abban való örvendezésre, csodálkozásra, reménységünk megszilárdítására, boldog életre Benned, üdvösséget szerző szabadításodban és minden ígéretedben. Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket, hogy Igéd és Lelked által megszentelj, megújíts, formálj, hogy Krisztushoz legyünk hasonlók. Magasztalunk és dicsőítünk ezért, mert tudjuk, méltatlanok vagyunk arra, hogy kegyelmedet és jószágodat ránk áraszd, Te mégis Krisztusért gyermekeiddé fogadtál bennünket, bűneinktől megtisztítasz, vétkeink terheink alól felszabadítasz. Megnyitjuk szívünket, s kérünk, mennyei Atyánk, igéd erejében, Szentlelked világosságában szentelj meg most bennünket, vonj magadhoz egészen közel, áldj meg minket a drága evangéliummal, hogy Benned megújulva, hitünkben megerősödve élhessünk nagy neved dicsőségére. Krisztusért, Szabadítónkért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.

Textus: Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; imádkozván egyszersem mind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok; hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell. (Kolossé levél 4,2-4)

Szeretett testvérek! Ahogy a múlt alkalommal említettem, Pál apostolnak a Kolossé gyülekezethez írott levelét egybeolvassuk a Galata levéllel, sőt, a többi levéllel is. A Galata levéllel azért, mert ezt olvastuk a Kolossé levél előtt. S ha egybeolvassuk a két levelet, meg a többit is, mindegyre a fülünkbe cseng, megérinti a szívünket is az apostol sokféle, de ugyanarra tekintő buzdítása: maradjatok meg, álljatok meg, legyetek állhatatosak, ne térjete el Krisztustól. Ezek a buzdítások külön-külön is az evangéliumra utalnak, az evangéliumban felragyogó isteni kegyelemre, vagy más szavakkal: a Jézus Krisztus titkára. Arra, amit az apostol – megismétlem a korábban elhangzottakat – nem olyan titokként ír le, amely teljességgel el van zárva, hozzáférhetetlen, és különleges módszer vagy kulcs kellene hozzá, hogy fel tudjuk nyitni, meg tudjuk érteni. Nem is olyan titok ez, amelyet dekódolni kellene, mert rejtjelezve van megírva. Olyan titok ez, amely a világ kezdete óta hallható, olyan titok ez, amit Isten a régieknek adott ígéretekben kiábrázolt, olyan titok ez, amelyről a Zsidókhoz írt levél azt mondja, mintegy elővételezve kiábrázolta a régi törvény. Mint amikor a festő egy nagy templom üres falára freskót fest, és először körbepontozza az alakot, csak mintegy felvázolja, s már látható, hogy mi lesz ott, - aztán Jézus Krisztus eljövetele, a szabadítás története, az üdvözítés evangéliuma tölti ki teljesen ezt az előre felvázolt valóságot.

De azt is hallottuk, hogy az apostol itt-ott rendkívül keményen szól. Megrángatja a gyülekezetet. Lehet ezt úgy is értékelni, hogy ez a harsány szó talán arra szolgál, hogy felrázza a gyülekezetet, tehát retorikai érvénye van. Ahogyan mi is, ha fontos dologra akarjuk felhívni a mellettünk álló figyelmét, talán meglökjük, vagy belekiálunk a fülébe. Nem túl kellemesek ezek a mozdulatok vagy gesztusok, ám ha az illető megérti, hogy mi célt szolgált, talán még hálás is lesz nekünk.

Azt is láttuk, hogy az apostol mindezt egyfajta különleges tekintéllyel teszi. Erről leginkább a Galata levélben hallunk, de hivatkozhatunk a Korinthusi levelekre is, főleg a második Korinthusi levélre, ahol az apostol mintegy egészen sértődötten kérdezi: én nem vagyok apostol?! Többet tettem egymagam az Úr ügyében, mint a többiek együttvéve. A Galata levélben pedig arról a konfliktusról is beszámol, amit az evangélium érdekében, mégpedig az evangéliumból következő életvezetés érdekében vállalt. Mert csak az számít, hogy az evangélium szerint élünk! Az evangélium igazsága önmagában tény-igazságként megáll, ám amíg mi azt nem fogadjuk be, és nem élünk aszerint, addig az csak egy kimondott igazság, írásba foglalt valami. Oda kell magunkat adni Jézus Krisztus kezébe, Isten élet-formáló hatalmába, hogy igazán felragyogjon számunkra is az evangélium ereje. Pál elmeséli, hogy az antiochiai gyülekezetben rápirított Péterre. De nem egyszerű okoskodóként tette, mert, úgymond, a kibicnek semmi sem drága, hanem apostolként lépett fel, aki különös, sajátos elhívást kapott Jézus Krisztustól. Ez

a különleges elhívás a tekintélyének alapja. Ő nem volt ott pünkösdkor a felházban, nem látta a kettős tüzes nyelveket alászállani, nem élte át a pünkösdi nyelv-csodát. Pál a damaszkuszi úton, éppen a Krisztus követőit üldözve, találkozott a Megváltóval, ott tért meg, ott változott meg az élete, ott kapott apostoli elhívást, egészen pontosan, küldetés az evangélium hirdetésére. Egyszóval, ha keményen beszél az apostol, teheti, mert neki ehhez megvan a tekintélye. Mi is úgy vagyunk, hogy akárkitől nem fogadunk el feddő szót. Ha csak úgy ismeretlenként, kívülállóként beleszól valaki az életünkbe, nyomban visszakerdezzük: kinek tetszik lenni? Az apostol tekintéllyel, a Krisztus evangéliumával felhatalmazva, a küldetés erővel korholja, feddi, eszmélteti, inti a gyülekezetet. És tisztában van ezzel az erővel. Korinthusban egy ilyen fellépése után engesztelnie kell a korinthusiakat. De gyorsan hozzáteszi, hogy ha megbántott némelyeket közülük, nem bánja; mert tud arról is, hogy kétféle megszomorodás van. Az Isten szerinti megszomorodás életre szolgál, és test szerint való megszomorodás halálra. Tudta tehát, hogy megszomorította a korinthusiakat. És tudja, hogy meg fogja szomorítani a galátákat is, és a kolosséiakat is megszomorítja. A kemény szavai hallatán valami megpendül a szívük alján.

Ezért itt a levele záró részében, miután már tanácsokat adott férjenek, feleségnek, szülőnek, gyermeknek, gazdának, szolgálknak, rátér az általános buzdításokra. Ezt már szívesen hallgatjuk. Igen, az imádságban állhatatosnak kell lenni, éber készséggel, hálaadással. Különleges szavak ezek: állhatatosnak lenni, éberen őrködni! Ez nehéz, küzdelem, hiszen maga a virrasztás is nehéz dolog, sőt roppant nagy szolgálatát. De csak úgy, általában valamire szüntelenül odafigyelni, valamit észben tartani, az szinte teljesíthetetlen! Vannak ismerőseim, akiknek négy-öt naptárunk is van, az egyik az okos-telefonjukban. Én nem szeretem stréber-telefont, mert arra is emlékeztet, amire nem kellene, de meghagyom, olykor arra is figyelmeztetni kell magunkat, hogy vegyük elő a naptárunkat. Sokszor elsodornak a dolgaink, a bajaink, a hirtelen megjelenő ügyek, a hozzánk érkező információ-áradat, de az is, amikor improvizálni kell az életünket; ezek elsodornak a lényeges dolgoktól, amelyek meghatároznak bennünket, és feltétlen érvényességük van.

Okkal emlékeztet hát az apostol: az imádságban kitaratóak legyetek, állhatatosak legyetek, hűségese legyetek, vigyázatok abban. Az éjszakai őrködés szava a vigyázás. Őrködjétek! És külön jó hallani azt is, fel-emeli a szívünket, és megsegít bennünket, amit hozzátold: hálaadással! Tudjuk, a hálaadás az imádkozás egyik formája. Amikor a Timótheushoz írt levélben arról beszél az apostol, hogy tartassanak imádságok, könyörgések, esedezések, hálaadások, négyféle imádság-formát sorol fel, és mindegyiknek van egy-egy sajátos dimenziója. A Filippi levélben mondja, hogy hálaadással tárjuk kívánságainkat Isten elé. Mindegyik hálaadással. Ha semmi másért, hálával az imádság lehetőségéért.

Ha semmi másért, hálával azért, hogy megszólíthatjuk a Teremtőt. Ha semmi másért, hát azért, hogy tényleg imádság az, amibe belekezdünk. Nem valami hirtelen felszakadt kiáltás, amire aztán utólag ráfogjuk, imádság volt. Hálaadással örködjete! Azt is mondhatnám, hogy szép adventi buzdítás ez. Hálaadással várakozni, hálaadással őrséget állni, hálaadással előre tekinteni az Isten ígéreteire, hálaadással reménykedni a beteljesedésre. Hálaadással készíteni magunkat arra a mindig többre, amit Isten Lelke által ad nekünk.

Azonban itt most jön egy döccenő, és erről szeretnék néhány szót szólni. Így folytatja az apostol: *imádkozván egyszersmind érettünk is*. Igen, más levelében is erről az apostol. Például, a Római levél végén mondja: *tusakodjatok értem* (Róma 15,30). A döccenő az, hogy az imént még ostort suhogtatott a kolossé gyülekezet fölött. Az imént még szigorú öre, felvigyázója volt a kolossé gyülekezet dolgainak, az imént még rángatta őket, hogy le ne térjenek az evangélium útjáról. Az imént még erős szavakkal óvta őket, nehogy erre-arra elcsábuljanak a hamis tanítók mindenféle duruzsolására, nehogy beüljenek egy időgépbe, és a platóni ideák szárnyán elkezdjenek valami ősiségbe visszautazni, vagy éppen az arisztotelészi filozófia szerint kitolják az eljövendőbe a legfontosabb dolgokat, és még magáról, Istenről is azt kezdjék mondani, hogy még Isten sincs készen, nosza, gyűrjük neki magunkat! És még sok egyébtől óvta őket, mint egy roppant szigorú tanár. Márpedig szigorú tanárainkat legfeljebb érettségi találkozón, mondjuk a húsz vagy harminc éves érettségi találkozón kezdjük el szeretni. De amikor beírják a szekundát, amikor bukással fenyegetnek, amikor az egész osztály előtt ránk pirítanak, mert elmulasztottuk megtanulni a leckét, – akkor bizony igazságtalanoknak tartjuk őket, mindjárt rájuk akasztunk öthat csúfnevet, akkor – emlékszem gimnazista koromban – hexameterekben írtunk gúnyverseket róluk. Aztán majd, ha benőtt a fejünk lágya, a harminc éves érettségi találkozón, még kezét is csókolunk nekik, megköszönjük, hogy keményen és igazságosan bántak velünk. Az ilyen pillanatok mindig később jönnek el.

De most nem ez a pillanat van. Most benne vagyunk a konfliktus sűrűjében. Pál most apostoli tekintéllyel feddi a kolossé gyülekezetet. És talán elég lenne annyit tudnia, hogy sikerült térdre kényszerítenie őket, és végre hálaadásra emelik a kezüket, végre arrafelé fordulnak imádságukban és könyörgésükben, amerre kell, végre sikerült a fejükbe verni azokat az életszabályokat, melyek által a keresztyén élet (nem a keresztyénség általában, hanem az én életem, a mi életünk!) hiteles élet lesz. A keresztyénség ugyanis önmagában hiteles, nem mi tesszük azzá. No, végre mindez sikerült! Mégis, Pál rendkívül alázatosan, mint egy odaajánlja magát a kolossé gyülekezet könyörgésébe. *Imádkozván mi érettünk is* - mondja, és ez a kifejezés az imádságnak azt a dimenzióját, formáját fejezi ki, amit lehetne így is fordítani, hogy akarat-nyilvání-

tás. Az ember elindul az isteni felé, felnyitja önmagát az őt meghaladó isteni valóságra, és feltárja Isten előtt a kívánságait, mégpedig konkrét kéréseit. És az apostol azt akarja, egész pontosan azt kéri, hogy a kolossé gyülekezet foglalja bele őt imádságaiba, akarat-nyilvánításaiba, kéréseibe, - imádkozzanak érte is.

Még többre tanít bennünket az, hogy ebben a szóban az apostol jelzi a helyzetét is. Nem tudjuk pontosan, mikor írta a kolossé levelet. A tudósok vitatkoznak ezen, - talán efézusi fogságából, talán élete végén, Rómából. Abban viszont egyesség van, hogy fogságból írta. Hiszen azt mondja, hogy: imádkozzatok értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok. És azért megdöbbenő, amit az apostol kér, mert kérhetné azt is, hogy imádkozzatok értünk, értem, mert fogoly vagyok, hogy nyissa meg Isten tömlöcöm ajtaját. Nem lenne önző kérés ez! Tudjuk jól, hogy Pál apostol is, ugyanúgy ahogy Úr Jézus Krisztus többi apostola is, kész volt életét adni az evangélium ügyéért, - és ez meg is történt. De ezzel együtt is a legelemibb dolog arra buzdítani a hívőket, a keresztyéneket, hogy imádkozzanak a fogságban lévő keresztyének szabadulásáért. Mi is rendszeresen imádkozunk az üldözött keresztyénekért. És nem azért imádkozunk, hogy az üldözött keresztyének mártirokká, vértanúkká legyenek, hanem azért, hogy Isten szabadítsa meg őket, óvja meg őket, segítse meg őket a bajban! Az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk egy történetet, miszerint Péter tömlöcben volt, és már készülnek arra, hogy gyorsan elítéljék, mert közeledett a nagy ünnep. Szoros őrségben tartották, a tömlöcben őrzőivel együtt aludt éjszaka. Isten angyala megjelent, Péterről leoldódtak a bilincsek, nem is tudta Péter, hogy álmódja-e ezt a dolgot, csak amikor kint volt az utcán, akkor eszmélt fel, hogy az Isten megszabadította. Hamar elment a gyülekezetbe, János Márk házához, kopogtatott, bent a közösség imádkozott érte (azt tették, amit Pál kér most a kolosséiaktól!). Kiszaladt Rhodé, a szolgáló lány, de nem nyitott ajtót Péternek, hanem halálos rémülettel visszaszaladt, és jelentette: Péter áll az ajtóban. Az atyfiak nem hittek neki. Erősködésére aztán azt mondták, biztos az angyala (a szelleme). Vagyis meghalt. És akkor másért kell imádkozni. Aztán nagy nehezen mégis beengedték Pétert, és felette csodálkoztak - meghallgattatt az esedezésük (ApCsel 12). Ezt most csak azért idézem, mert mindig is ismerték ezt a gyakorlatot a keresztyének: imádkozni a másikért, ha fogoly, ha bajban van, ha beteg, ha küszködik, ha megalázták, ha szorosságba került -, imádkozni kell érte, hogy Isten szabadítsa meg. Tehát okkal kérheti ezt Pál. És vannak levelei, ahol pontosan ezt kéri. De most nem ezt kéri. Azt mondja: imádkozzatok értünk, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten nyisson ajtót mások életében az ige előtt. Nyissa meg az ige ajtaját, mondja az apostol, hogy szólhassuk a Krisztus titkát. Vagyis azt kéri a kolossé

gyülekezet állhatatos imádságát, közbenjárását, hogy ugyanazt tehesse, amit a levélben tesz.

Mert a levélben sem tesz mást, mint hogy a Krisztus titkát szólja. A Krisztus titkáról ír a kolossé gyülekezetnek. A misztériumról. Ez az a titok, ami ott történik köztük, az életükben, ez látható titok. De az ige szava kell hozzá, bizonyágtétel kell hozzá, az evangélium hirdetése kell hozzá, hogy a Lélek erejében felnyíljanak rá a lelki szemeink. Mert nem elég ezt csak látni, nem elég csak hallani (már ha a hit hallásból van), de a szívbe be kell fogadni, testestől-lelkestől meg kell érteni. Ez egzisztenciális megértés, amikor teljes egészében áthat engem az isteni szó ereje, nemcsak tudomásul veszem.

Most arra kéri Pál a kolossé gyülekezetet, hogy legyen ez a ő akaratuk is. És nyilvánítsanak Isten előtt akaratot, hogy ő hirdethesse a Krisztus titkát. Hogy nyíljon meg neki az ajtó sokak életében, – mert ezt tapasztalja, hogy sok ajtó be van zárva, sok ajtó nem nyílik meg, sok helyütt beleütközünk valami akadályba, sőt számos esetet tudunk mondani, amikor megelőznek bennünket, mert eleve látják rajtunk, rajtunk, keresztényekben, hogy valami jön még, valami van még bennünk, és mintegy elővágással el is utasítanak minket. Elnézést kérek a római katolikus testvérektől, akik itt vannak, ha ezzel hozakodom elő. Bizony, sokszor előfordul, hogy itt-ott járva bemutatkozom, és akkor mondja nekem az illető: püspök úr, és katolikus vagyok, nem baj, ugye!? Nem töltöm én ezzel az időt, de olykor elgondolkodom, hogy mi volna ez a különös bemutatkozás? Csak nem valami háritó mozdulat? Református és katolikus ugyanazt az evangéliumot hirdeti. Akkor ez valami történelmi dolog. Nem tudom. De értem, van benne valami háritásféle. De az is megtörtént velem, hogy bemutatnak egy híres embernek, akinek ez volt az első szava: ateista vagyok. Most aztán hogyan én másszak át ezen a kerítésen? Szakítsam be a kaput, mint Botond Bizáncnál a buzogányával? Vagy ez csak egy civilizált gesztus volt, hogy töltsük el békésen egymás mellett az időt és nem bántuk egymást?

Mit óhajt Pál? Nyissa meg az Úr az ige ajtaját! Miért óhajtja ez? Mert az ige életet teremt! Mert az ige testet öltött. Mert az igében van benne Isten üdvigérete. Mert az ige, és csak az ige tud bennünket az elveszésből, a semmiből Isten felé fordítani. Nyissa meg hát az Úr az ajtót.

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek – mondja a feltámadott Úr –, ha valaki megnyitja, bemegyek hozzá, és vele vacsorálok (Jelenések 3,20). Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Az apostoli szolgálat effajta zörgetéshez hasonlítható. És most azt kéri az apostol, értsük meg egyszer jól, csodálatos alázattal, mint egy magát belekönyörögve a kolosséiak könyörgésébe, mintegy magáét odaajánlva a kolossé gyülekezet virrasztásába, állhatatos, kitartásába – azért könyörög, hogy az ige ajtaja nyíljon meg. És így folytatja: hogy nyilvánvalóvá tegyem azt, úgy, amint nekem szólanom kell. A titokról beszél, és a titok föltárásáról.

Isten sokféle utat és módot ad számunkra e titok megismerésében, és abban, hogy az evangéliumát átadjuk, továbbítsuk. A gondolat is, a szó is, a cselekedet is egyfajta mód, de ezen túl is sokféle módját és formáját adja nekünk Isten, hogy úgy mondjuk, úgy éljük meg a krisztusi igazságot, ahogy nekünk kell. Milyen alázatos Pál! Ő a tanító, a küldött, a tekintély - s lám, arra kéri a kolossé gyülekezetet, hogy foglalják bele könyörgéseikbe, virrasszanak érte hálaadással, vigyék őt Isten elé, hogy úgy tehesse, ahogy tennie kell, – és mindez azt is jelenti bizonyosan, hogy az apostol meg azért könyörög, hogy a kolossé gyülekezet tagjai, férjek, feleségek, szülők, gyermekek, beosztottak, főnökök, ki-ki amiben elhivatott, úgy élhesse meg az evangéliumot, ahogyan neki kell. Mindennek a végső célja, az ami a 12. vers köszöntésében áll, ahol Epafrás szájába adva mondja: köszönt titeket Epafrás, aki közületek való (kolossébeli!), Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen, és teljes meggyőződéssel *az Istennek minden akartjában*. Mert ha az imádság akarattnyilváníttas, akkor az első és az utolsó, amit akarunk kinyilvánításával mondhatunk az az: legyen meg a Te akarod. Kérjük hát, hogy ebben mi megállhassunk, mert megjelent az Isten üdvözítő akaratát minden embernek. Ámen

Imádkozunk! Mennyei Atyánk, a szegényekért imádkozunk, övék a mennyek országa. Áraszd ki rájuk Szentlelked nagy hatalmát. A szelídekért imádkozunk, akik majd öröklék a földet. Orizd és tartsd meg őket a Krisztus útján. Imádkozunk azokért, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, elégítsd meg őket Lelked hatalmában az igazság beszédjével, a drága kegyelemmel, az élet vízával, melyet ingyen ajánlsz. Imádkozunk a sírókért, a szomorkodókért, a gyászolókért, a megrendültekért, a megalázottakért, vigasztald őket, töröld le könnyeiket, állítsd melléjük a Pártfogót, a mi Vigasztalónkat, Szentlelkedet. Imádkozunk azokért, akik háborúságot szenvednek az igazságért és a Jézus Krisztus nevéért, őrizd és tartsd meg őket minden rossztól, bajtól, veszedelemtől. Segítsd őket úgy bizonyosságot tenni az örök titokról, Jézus Krisztusról, ahogyan az a Te szent akarod szerint való. Így könyörgünk magunkért is, hogy bárhol legyünk, bármiben forgolódjunk ragyogjon rajtunk megmentő kegyelmed és igazságod, hogy mi szóval is és tettel is, bármit cselekszünk is, bármit mondjunk is, az Úr Jézus Krisztust dicsőítsük, kegyelmében megmaradjunk, és hálaadással öröködjünk. Így áldd meg adventi készülődésünket, előretétekintésünket a tettet öltés nagy ünnepére! Kérünk, hallgasd meg buzgó sóhajtozásunkat, új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakozik! Hallgasd meg sóhajtozásunkat, mert várjuk a mi Urunk Jézus Krisztusunk megjelentését, országa eljövételét. Adj erőt, buzdíts és bátoríts, őrizd meg bennünket szent akarod szerint. Ámen.

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU